

WEGWEZEN!

Van dezelfde auteur:

Het zusje van Caroline
Over!

Sheila O'Flanagan

Wegwezen!

the house of books

Oorspronkelijke titel

He's got to go

Uitgave

Downtown Press, New York

First published in Great Britain in 2002 by Headline Book Publishing

Copyright © 2002 by Sheila O'Flanagan

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

Marlies Visser

Omslagdia

Hollandse Hoogte/Photonica/Veer

Auteursfoto

C. McCashin

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 1306 1

D/2005/8899/56

NUR 302

Dankbetuiging

Terwijl ik bezig was met een klein onderzoekje naar horoscopen ten bate van dit boek, kwam ik tot de ontdekking dat ik helemaal geen Ram was zoals ik altijd had gedacht, maar net een uurtje binnen het sterrenbeeld Vissen val. Misschien ben ik daarom wel eerst bij een bank gaan werken, hoewel ik altijd schrijfster wilde worden. Gelukkig hebben een heleboel mensen me geholpen een nieuw leven te beginnen, ondanks het feit dat de horoscoop voor Boogschutters en Vissen af en toe behoorlijk riskant was.

Mijn dank gaat uit naar:

Mijn agent en vriendin, Carole Blake

Mijn twee Amerikaanse eindredacteuren Amanda Ayers en Christina Boys, en iedereen bij Downtown Press

Louise Cox, een voortreffelijk juridisch adviseur, die me hielp de belangrijke dingen in het oog te houden

Sean en alle mensen bij Sweeny & Forte, Ierland, die me aan hun auto's lieten knoeien

Ik bedank mijn hele familie, die altijd geweldig is geweest. Met name mijn zussen Joan en Maureen, die altijd wanneer ik een boek schrijf over zusjes worden lastig gevallen met de vraag of wij ook zo zijn

Dish 'n Dren (oftewel Patricia en Brenda) die me gezelschap hebben gehouden tijdens het uitstapje voor researchdoeleinden

Colm, voor alles wat belangrijk is

En bovendien gaat mijn speciale dank opnieuw uit naar jullie allen die de afgelopen paar jaar mijn boeken hebben gekocht en de overstap van cijfertjesteller naar schrijfster zo fantastisch hebben gemaakt. Ik hoop dat jullie dit boek ook leuk zullen vinden. Als jullie commentaar hebben of contact met me willen opnemen, dan kan dat via mijn website: www.sheilaoflanagan.net. Ik zou het enig vinden om iets van jullie te horen.

1

Kreeft, 23 juni – 23 juli

Beschermend, eigenwijs, humeurig, ruwe bolster, blanke pit.

De dag begon slecht, maar dat verbaasde haar niets. Nessa's horoscoop had al niet veel goeds voorspeld en wemelde van de waarschuwingen voor mensen die dwars zouden gaan liggen, kleine ongelukjes en dingen die niet volgens plan zouden verlopen. Ze was meteen de sterrenbeelden die vlak voor en vlak na het hare zaten gaan controleren, om te zien of ze beter af was geweest als ze een maand eerder of later was geboren.

Tweelingen konden kennelijk een opwindende week tegemoet zien. Voor Leeuwen zouden nieuwe ontwikkelingen een gunstig verloop hebben... nou dat was dan fijn voor Adam. Maar de voorspellingen voor Kreeften waren saai en vaag. Niet zoals vorige maand toen was voorspeld dat ze een onverwachte meevaller zou krijgen en ze al meteen de volgende dag vijfhonderd euro in de staatsloterij had gewonnen. Ze had tevergeefs het boekje *Het komende jaar van de Kreeft* helemaal uitgeplozen om te zien of ze nog meer van die voordeeltjes tegemoet kon zien. Maar kennelijk had ze nu een paar verschrikkelijk saaie weken voor de boeg, vol adviezen om zich op haar vindingrijkheid te concentreren en de tijd te nemen voor een paar belangrijke beslissingen. Ze had ook nog een paar horoscopen in tijdschriften doorgespit om te zien of die wat meer duidelijkheid verschaften, maar die waren al even vaag geweest. Nessa kwam tot de conclusie dat ze maar moest proberen om de week zelf wat interessanter te maken.

Omdat de dag al zo vervelend was begonnen (de wekker was niet afgelopen, dus had ze zich een ongeluk moeten haasten om haar onwillige echtgenoot en haar al even onwillige dochter uit bed te trommelen) hoopte ze maar dat het vanavond beter zou gaan. Ze wilde niet dat de familiebijeenkomst die ze voor vanavond had geregeld door allerlei kleine ongelukjes in het honderd zou lopen. Ik weet niet waarom ik me al-

tijd voor dit soort dingen laat strikken, mompelde ze terwijl ze toekeek hoe de achtjarige Jill haar ontbijt wegwerkte door een hele warme crois-sant in haar mond te proppen. Eigenlijk zijn ze die moeite niet waard.

Maar het gaf haar een fijn gevoel om het de mensen van wie ze hield naar hun zin te maken. Echt iets voor een Kreeft, zou haar moeder Miriam zeggen en Nessa wist dat ze gelijk had. Maar ze kon er niets aan doen. Ze vond het gewoon heerlijk als ze een huis vol mensen had en nu haar ouders op bezoek waren in Dublin was dat een mooi excuus om de hele familie weer eens bij elkaar te laten komen. Toen Louis vorig jaar met pensioen ging, waren Miriam en hij teruggegaan naar Galway, de provincie waar ze waren geboren. Nessa was er nog steeds niet aan gewend dat ze niet meer bij haar moeder aan kon wippen. Niet dat ze de deur bij Miriam had platgelopen, maar het was toch een prettig idee om haar in de buurt te hebben als er iets misging. Hoewel er zelden iets misging in Nessa's leven. Dat kon ook eigenlijk niet met zo'n man als Adam en zo'n dochter als Jill (ook al pestten ze haar 's morgens door gewoon in bed te blijven liggen).

En toen hoorde ze de klap. Ze stond in de keuken met een kopje koffie in de hand en probeerde het geluid thuis te brengen. Veel moeite hoefde ze daar niet voor te doen, want ze wist precies wat er aan de hand was. Ze had het al vaak genoeg gehoord.

'O, mam!' Aan Jills wijd opengesperde blauwe ogen was te zien dat het muntje bij haar ook was gevallen. 'Heeft pap de auto nou weer in de prak gereden?'

'Daar lijkt het wel op.' Nessa zette haar kopje neer. 'Laten we maar even gaan kijken.'

Ze liepen samen naar de erker om naar buiten te kijken. Adam stapte net uit de auto met een rood gezicht en vuurspuwende ogen. Nessa zag meteen wat er was gebeurd. Toen hij achteruit de oprit afreed, had Adam het spatscherm van een auto die langs het trottoir stond geraakt.

Shit, dacht ze, terwijl ze naar haar ziedende man keek. Dat komt vast omdat hij onder het rijden een croissant zat te eten. Die had ik hem nooit mee mogen geven, ook al was hij te laat voor een vergadering. Hij kan gewoon niets anders doen onder het rijden. Dat zou ik toch zo langzamerhand moeten weten. Ik heb geen horoscoop nodig om me te vertellen dat daar ongelukken van komen.

Maar ja, als hij niet zo'n wanhopig slechte chauffeur was geweest had

ze hem misschien nooit leren kennen. Dan waren ze tien jaar geleden gewoon langs elkaar heen gelopen in plaats van telefoonnummers uit te wisselen in de allesbehalve romantische ondergrondse parkeergarage van het Blackrock-winkelcentrum. De parkeerruimte daar hield onder normale omstandigheden al niet over, maar twee dagen voor Kerstmis was het een regelrechte ramp. Het was al moeilijk genoeg om een plekje te vinden met al die andere ongeduldig rondrijdende chauffeurs, maar wegrijden was helemaal een probleem. Dan leek de plek waar je net in had gepast ineens nog veel kleiner.

Maar Nessa had nooit problemen met parkeren. Louis, een beroepschauffeur op tankwagens, had zijn drie dochters zelf leren rijden en goed leren rijden. Nessa, Cate en Bree Driscoll hadden allemaal hun rijbewijs in één keer gehaald.

Maar Adam Riley had altijd de grootste moeite met parkeren. Zijn bezoek aan het winkelcentrum had hem twee uur gekost, waarvan hij zeker de helft had besteed aan het zoeken naar een parkeerplaats. Hij was moe en chagrijnig en hij had veel te veel geld uitgegeven, omdat hij voor iedereen het eerste had gekocht waar zijn oog op was gevallen. En daarna, toen hij nog even rondliep, had hij allerlei dingen gezien die veel geschikter waren en die ook gekocht. Hij vond het niet erg om geld uit te geven – eigenlijk vond hij dat hartstikke leuk – maar nu zat hij bij zijn beide creditcards aan de limiet en op zijn bankrekening stond hij ook al rood. Dus zou hij de komende paar weken heel zuinig moeten zijn. En daar had hij de pest aan.

Hij stapte in zijn auto en keek zenuwachtig om zich heen. De rode auto naast hem stond maar een paar millimeter van de zijne. Aan de andere kant stond een stenen pilaar. En er stond een hele rij auto's te wachten op de plek waar hij allang weg had moeten zijn.

Nessa was de eerste in de rij. Ze zat vrolijk mee te zingen met 'Bohemian Rhapsody' van Queen toen ze zag dat de klootzak die weg probeerde te rijden van de plek waarop zij stond te wachten er een complete puinhoop van maakte. Ze keek toe hoe hij eerst achteruit, vervolgens vooruit en toen weer achteruit reed zonder ook maar een centimeter op te schieten. Ze was blij dat het een vent was die daar zo zat te klungelen, maar ze wist dat de meeste mensen die achter haar in de rij stonden, zouden denken dat een of andere vrouw de boel zat op te houden.

Het zweet stond Adam in zijn handen. Hij wist dat er mensen ston-

den te wachten. Hij wist dat ze allemaal naar hem zaten te kijken. Meestal vond hij dat leuk, want hij was extravert van nature en genoot van bewondering, maar niet hier. Niet nu.

Hij schrok op toen iemand op het raampje tikte.

‘Laat mij het maar doen.’

Het was een klein meisje, hooguit een meter vijfenvijftig. Haar donkerbruine haar krulde om een ovaalvormig gezicht en vanonder een rafelige pony keken twee grijze ogen hem strak aan.

Hij draaide het raampje open. ‘Pardon?’

‘Als jij zo doorgaat, staan we hier op oudejaarsavond nog,’ zei ze. ‘En ik wil nog wat boodschappen doen. Dus als je weg wilt, laat mij die auto dan maar even uitparkeren.’

Hij wilde eigenlijk nee zeggen, maar iets in haar ogen maakte dat hij toegaf.

Ze glipte in de auto, zette de stoel in de voorste stand en reed de auto zonder de minste moeite achteruit de garage in. Adam kon zijn ogen niet geloven. De andere wachtende auto’s toeterden goedkeurend.

‘Bedankt,’ zei hij toen ze uitstapte.

‘Graag gedaan.’

‘Zullen we iets gaan drinken?’ vroeg hij tot zijn eigen verbazing. Dat was hij helemaal niet van plan geweest. Hij had al een vriendinnetje. Een slank vriendinnetje met lange benen dat hem net een vermogen had gekost omdat hij een setje bijzonder exotische lingerie voor haar had gekocht.

‘Ik geloof niet dat de mensen achter ons dat leuk zouden vinden.’ Ze grinnikte tegen hem. ‘Die willen alleen maar dat je er als de bliksem vandoor gaat en wel meteen.’

‘Een andere keer dan?’ vroeg hij.

‘Misschien.’

‘Wat is je telefoonnummer?’

Ze gaf hem het nummer van de dokterspraktijk waar ze als secretaresse werkte en hij gaf haar zijn nummer, dat ze vrijwel onmiddellijk weer vergat, want ze kon geen cijfers onthouden. Ze verwachtte niet dat hij haar nummer wel zou onthouden. Bovendien had ze al een vriend die uitstekend bij haar paste. Hij werkte bij een bank en was stapelgek op haar.

Ze was naar huis gegaan en had zich in de woonkamer van hun ou-

derlijk huis in Portmarnock geïnstalleerd met een tijdschrift van Cate. Maar toen ze bij de horoscoop aankwam en de voorspelling voor de Kreeft had gelezen, had ze grote ogen opgezet. *Je vindt het leuk om iemand te helpen die in de problemen zit. Er zullen grote veranderingen in je leven plaatsvinden als je nieuwe mensen op een nieuwe plek leert kennen. Na deze week zal alles anders worden.*

En alles was anders geworden. De man uit de auto, Adam Riley, hing de dag erna al aan de telefoon. Hij had weer gevraagd of ze iets met hem wilde gaan drinken. En dit keer had ze het aanbod aangenomen.

Hij was een echte Leeuw, had Nessa tijdens hun eerste afspraakje geconcludeerd. Hij was lang, met brede schouders en een licht gebruinde huid, ondanks zijn roodgouden haar. Hij was geestig en kon om zichzelf en zijn parkeerproblemen lachen.

Nessa werd halsoverkop verliefd op hem.

Hij stuurde zijn langbenige vriendinnetje de laan uit, ook al had ze hem net driehonderd euro aan ondergoed gekost. Zij maakte het uit met de bankier – sterrenbeeld Vissen, ze zouden perfect bij elkaar hebben gepast. Zes maanden later waren Adam en Nessa getrouwd.

En de afgelopen tien jaar, dacht Nessa toen ze naar hem toe liep, heeft hij het klaargespeeld om minstens één keer per jaar de auto in de prak te rijden. Schattig hoor, maar ook knap irritant.

‘Had je die auto niet zien staan?’ vroeg ze vriendelijk toen ze de schade bekeek die de blauwe Ford Mondeo en Adams Alfa Romeo hadden opgelopen. Het was een auto van de zaak en Nessa had altijd het idee gehad dat hij beter een Fiat Punto of een nog kleinere auto had kunnen vragen, maar die vond Adam niet chic genoeg.

‘Natuurlijk wel,’ snauwde Adam. ‘Maar ik dacht dat ik erlangs kon. Van wie is die auto trouwens? Wie zet hem daar nou zo verrekt onhandig neer?’

Er lagen hem nog meer scheldwoorden op de lippen toen een slonzig uitziend meisje met ongekamde haren en uitgelopen mascara uit het huis van de burens opdook.

Adam en Nessa keken elkaar even aan. Hun burens waren een weekje weg en hun 22-jarige zoon, Mitchell, was alleen thuis. Min of meer.

‘O shit!’ riep het meisje. ‘Shit, shit, shit.’ Ze streek het haar uit haar ogen en keek Adam aan. ‘Wat ben jij een klungel,’ zei ze. ‘Je had ruimte zat.’

‘Ik rekende er niet op dat iemand een auto half op mijn oprit had geparkeerd,’ reageerde Adam bits. ‘Je had beter moeten opletten.’

‘Ik had genoeg ruimte opengelaten voor een vrachtwagen!’ De woede stond op het gezicht van het meisje te lezen. ‘Dat is de auto van mijn vader. Verdomme, hij vermoordt me!’

Nessa wierp een blik op haar horloge. Adam was al laat en dit schoot niet op.

‘Neem mijn auto maar mee,’ zei ze tegen hem. ‘Ik los dit wel op.’

‘Jouw auto?’ Adam keek naar de kleine Ka. ‘Maar...’

‘Als je nu weggaat, ben je nog op tijd voor de vergadering,’ zei Nessa. ‘Maar als je hier blijft kibbelen, kom je te laat.’

‘Ik... o, vooruit dan maar.’ Adam keek van haar naar het meisje. ‘Ik bel je nog wel, Nessa. Maar ik ben niet van plan om toe te geven dat het mijn schuld was. Geen denken aan.’

Ze moest haar lachen inhouden toen hij zijn lange lijf in de Ka proppte. Het was absoluut niet zijn soort auto, maar het wagentje zou hem op de plaats van bestemming brengen.

Jill, die achter Nessa aan naar buiten was gelopen, stond het andere meisje vol belangstelling aan te kijken. ‘Je hebt geen beha aan, hè?’ zei ze.

‘Ik ben Nessa Riley.’ Nessa keek Jill waarschuwend aan en stak haar hand uit. ‘Heb je zin om even binnen te komen voor een kopje koffie?’

Het meisje gaapte en haar boosheid verdween als sneeuw voor de zon. ‘Ja, eigenlijk wel. Het duurt toch nog uren voordat Mitch wakker wordt. Ik hoorde dat je man tegen papa’s auto knalde. Ik denk dat ik toch al verwachtte dat er een ramp zou gebeuren.’ Ze liep achter Nessa en Jill aan naar binnen. ‘Ik heet Portia,’ zei ze tegen Nessa.

‘Net als de auto?’ vroeg Jill. ‘Mam, ze hebben haar naar een auto vernoemd!’

‘Hou jij eens op met dat gekwebbel en pak je spullen,’ zei Nessa. ‘Ik moet even met Portia praten voordat ik je naar school breng.’

Portia maakte zich kennelijk alleen zorgen over haar vader die woedend zou zijn. ‘Volgens hem kan ik voor geen meter rijden,’ zei ze tegen Nessa terwijl ze aan de koffie zaten. ‘Hij heeft er een hekel aan om mij de auto mee te geven. Ik heb hem nu alleen meegekregen omdat hij het nog vervelender vind als ik in mijn eentje een taxi moet nemen.’

‘Dat kan ik me wel voorstellen,’ zei Nessa.

‘Waarom zou ze niet in haar eentje een taxi mogen nemen?’ vroeg Jill. ‘Ze is toch al groot?’

‘Hoor eens, lieve schat,’ zei Portia tegen Jill. ‘Wat je vader betreft, word je nooit volwassen.’

‘Pap heeft tegen mij gezegd dat hij niet kon wachten tot ik groot genoeg zou zijn om het huis uit te gaan,’ zei ze tegen Portia.

‘Nadat je een glas cola over zijn toetsenbord had gegooid,’ zei Nessa. Portia schoot in de lach.

‘Ik zal je vader wel bellen om hem te vertellen wat er is gebeurd,’ zei Nessa.

‘Bedankt,’ zei Portia. ‘Want hij zal mij vast niet geloven als ik zeg dat een vent ertegenaan geknald is. Pa weigert te geloven dat er mannen zijn die nog slechter rijden dan vrouwen.’

‘Misschien vertel ik je de volgende keer wel hoe ik Adam heb leren kennen,’ zei Nessa. ‘Ik denk zelfs dat ik het straks ook aan je vader vertel. Wellicht verandert hij dan van mening.’

‘Mam moest paps auto uitparkeren,’ zei Jill. ‘Hij stond vast in een parkeergarage.’

‘Dat lijkt me een uitstekende basis voor een relatie.’ Portia stond op. ‘Ik ga maar gauw terug naar Mitch.’

‘En wij moeten er ook vandoor,’ zei Nessa. ‘Anders komt Jill te laat.’

Meestal bracht ze Jill lopend naar school, maar omdat ze al laat waren, nam ze Adams auto. Die was eigenlijk nauwelijks beschadigd en hetzelfde gold voor de auto van Portia’s vader. Dat betekende (hopelijk) dat ze de verzekering niet in hoefden te schakelen. Adam zou de reparaties wel betalen. Dat deed hij altijd.

Daarna reed ze de stad door naar de dokterspraktijk. Ze hoopte dat het die ochtend niet zo druk zou zijn. Maar dat was ijdele hoop en dat wist ze best. Het was iedere dag druk. Ze hoopte ook dat Adam eraan zou denken dat hij vanavond vroeg naar huis moest, vanwege de familiebijeenkomst. Maar omdat hij zich zo druk had gemaakt over dat ge-doe met die auto, zat het er dik in dat hij dat zou vergeten.

2

Ram, 21 maart – 20 april

Energiek, fel, vol zelfvertrouwen.
Het leven is een concurrentieslag.

Toen het alarm op de computer van Cate Driscoll afging, zag ze ineens dat ze al drieënehalf uur op kantoor zat. En het was nog pas tien uur. Ze wreef in haar ogen en rekte zich uit. Als je 's morgens zo vroeg op je werk kwam, kon je ontzettend veel dingen doen zonder gestoord te worden, maar het betekende ook dat ze nu al moe was. Als ze de keus had gehad, zou ze waarschijnlijk nooit voor zeven uur beginnen, maar wat had het voor zin om in bed te blijven liggen als Finn haar toch al wakker had gemaakt?

Cate vond het vreselijk dat haar vriend drie keer per week zo vroeg moest beginnen bij het radiostation waar hij werkte, omdat ze nooit meer in slaap viel als hij weg was. Finn had het schattige idee dat hij 's morgen zo stil als een muis door het appartement sloop, maar hij smeedt altijd met de deuren en natuurlijk maakte hij al genoeg herrie met zijn scheerapparaat om alle hoop dat ze weer in slaap zou kunnen vallen de grond in te boren. Meestal bleef ze gewoon met haar ogen dicht in bed liggen tot hij de buitendeur achter zich had dichtgetrokken, want het had geen zin om hem te vertellen dat hij meer herrie maakte dan een kudde olifanten. Als ze zich 's morgens echt masochistisch voelde, pakte ze haar sporttas en reed naar de fitness. Maar deze maand liepen de zaken bij de sportfirma waar ze als directeur verkoop werkte niet helemaal volgens plan, dus had ze absoluut geen trek om te gaan sporten.

Finns radioprogramma zou er zo op zitten en dan ging hij eerst in de studio ontbijten voordat hij samen met zijn producer en de andere medewerkers de programma's van volgende week doornam. Omdat het vrijdag was, zou hij ook nog een column moeten schrijven die ieder weekend in een van de kranten werd gepubliceerd en daarna kon

hij – de smerige geluksvogel – terug naar huis om nog een paar uurtjes te slapen. Dus als zij vanavond om zes uur als een dweil thuiskwam, zou hij er geen bal van snappen dat ze geen zin had om een paar borrels te pakken in Harry Byrne's pub. Hij zou diep zuchten en tegen haar zeggen dat ze morgen toch niet vroeg op hoefden omdat het zaterdag was, dus wat mankeerde haar in vredesnaam?

Hij vroeg haar de laatste tijd voortdurend wat haar mankeerde. Dan zei hij ook dat ze er niet uitzag en dat ze voortdurend chagrijnig was en daarna begon hij te mopperen dat hij wel met een stel vrienden naar de kroeg zou gaan tot haar humeur was opgeknapt. Cate huiverde terwijl ze zich afvroeg of dat alleen aan het feit lag dat de afdeling Verkoop & Marketing het slechtste kwartaal doormaakte dat ze zich kon herinneren en niet gewoon aan Finn en haar. Ze wilde niet geloven dat er écht iets mis was tussen hen, maar af en toe had ze het gevoel dat ze op het punt stond Finn kwijt te raken en dat hun relatie steeds meer verwaterde. Ze hadden samen drie verrukkelijke jaren achter de rug, sinds die keer dat ze te gast was geweest in het zakenprogramma dat hij 's morgens presenteerde en met hem had gepraat over het nieuwe initiatief dat de sportfirma waarvoor ze werkte had gelanceerd om kinderen in achtergebleven gebieden de kans te geven aan sport te doen. Dat had hun veel belangstelling voor het project opgeleverd en het was ook goede publiciteit voor het bedrijf geweest. Ze was een paar maanden later nog een keer terug geweest om te vertellen wat de meest geslaagde onderdelen van het project waren en had Finn uitgenodigd om als eregast een diner van het bedrijf bij te wonen. Finn had de uitnodiging aangenomen en na het diner was ze met hem meegegaan naar zijn appartement aan de kust waar ze samen een heerlijke nacht hadden doorgebracht. Vanaf die tijd had ze daar iedere nacht geslapen.

Ze zuchtte en liet haar hoofd op haar handen zakken. Ze wenste dat ze wist waarom ze het gevoel had dat alles tegenzat. Ze wist niet precies wat er mis was, ze wist alleen dat alles wat er tegenwoordig uit haar handen kwam op de een of andere manier niet goed aanvoelde. En ze vond het vreselijk dat Finn haar steeds weer vroeg wat er aan de hand was. En het was nog veel erger dat hij af en toe zei dat ze er niet uitzag! Ze wilde niet dat hij het idee zou krijgen dat ze een vrouw was met problemen, een vrouw die er vreselijk uitzag. Van dat soort vrouwen moest Finn niets hebben. Het leven was veel te kort, zei hij, om met

een chagrijnig gezicht rond te lopen en allerlei sores op te kroppen. En dat was allemaal goed en wel, dacht Cate somber toen ze haar hoofd optilde en weer naar haar computerscherm keek, maar als je verantwoordelijk was voor de verkoopcijfers en die waren al twee maanden achter elkaar gedaald, dan was het verdomd moeilijk om niet met een gezicht rond te lopen alsof je je laatste oortje had versnoept. Maar haar grootste angst was dat Finn gewoon genoeg van haar zou krijgen. Per slot van rekening was een directeur verkoop niet bepaald van hetzelfde kaliber als een mediaster. En Finn mocht dan een zakenprogramma presenteren, hij was toch op weg om een echte mediaster te worden. Hij werkte ook mee aan een programma dat twee keer per week 's avonds laat werd uitgezonden, met zakelijke onderwerpen die wat minder voor de hand lagen, en de luisterdichtheid was met sprongen omhoog gegaan sinds hij eraan meewerkte.

Af en toe was hij ook te gast in de programma's van andere presentatoren. Vorige week had hij de uitnodiging gekregen om een nieuw merk bier te lanceren, zogenaamd omdat de bierbrouwerij binnenkort de jaarcijfers bekend zou maken en hij dat nieuws in zijn programma mee zou nemen. Maar de presentatie van het nieuwe biermerk had niets met winstcijfers te maken. Cate had achteraf foto's van hem in de krant gezien, geflankeerd door twee modellen van het reclamebureau dat het merk zou promoten. Twee lange, dunne en zwoele meiden en Finn zag eruit alsof hij zich kostelijk amuseerde, terwijl hij aanvallig tegen haar had gezegd dat hij helemaal geen zin had om ernaartoe te gaan.

Stel je niet zo aan, zei ze tegen zichzelf. Door de bank genomen was ze een succesvolle, actieve vrouw vol zelfvertrouwen die niet lang en dun en zwoel hoefde te zijn om iets van haar leven te maken. Bovendien was er niets mis met haar uiterlijk. Dat was juist het stomme. Ze wist dat ze aantrekkelijk was en dat het er dik in zat dat Finn in de eerste plaats op haar gezicht was gevallen en niet op haar werk voor de sportfirma. Ze had hoge jukbeenderen, een goed geproportioneerd lijf en een glatte, stralende huid. Het kostte haar iedere ochtend veel tijd om ervoor te zorgen dat ze zo perfect was opgemaakt dat het leek alsof ze helemaal geen make-up droeg. Ze was de eerste om de nieuwste kleuren vloeibare make-up, lipstick en oogschaduw aan te schaffen, zodat ze er altijd bijzonder modieus uitzag. Ze liet haar nagels iedere

week en haar haar één keer in de veertien dagen doen. Ze droeg dure kleren uit dure winkels die haar goed stonden. Er was niets mis met haar uiterlijk of de manier waarop ze zich kleeedde. Er was ook niets mis met haar carrière. Maar op de een of andere manier had ze tegenwoordig het gevoel dat er goed uitzien en je goed voelen twee verschillende dingen waren, terwijl dat vroeger altijd op hetzelfde neerkwam.

Ze tikte met haar knalrode nagels op haar bureau. Het was pas vijf over tien. En toch leek het net alsof ze hier al uren had zitten piekeren. De deur van het kantoor werd met een klap opengegooid en Glenda Maguire stak haar hoofd om de hoek. De sportfirma hanteerde variabele werktijden voor het personeel. Glenda, Cates assistente, kwam zelden voor tien uur opdagen.

‘Hoe voel je je vanmorgen?’ Glenda zag er stralend en opgewekt uit.

‘Belazerd,’ zei Cate.

‘O, jee.’ Glenda keek haar vol sympathie aan. ‘Ben je gisteravond weer met Finn-So-Cool aan de rol geweest?’

Cate knarste met haar tanden. De roddelpers had hem Finn-So-Cool gedoopt en die naam – een woordspeling op de naam van de mythische Ierse strijder Fionn MacCool – was blijven hangen. De Finn van Cate was een moderne strijder. Zijn goudblonde haar viel achtere-loos over zijn hoge voorhoofd en zijn ogen waren donkerblauwe poelen in een haast volmaakt gezicht. Maar het was een sterk gezicht, een gezicht met karakter. Finn straalde gecontroleerde charme uit. Hij wist wanneer hij moest glimlachen en wanneer hij, als interviewer, iemand het vuur aan de schenen moest leggen. Ondanks het feit dat zijn programma’s op een bepaalde sector van het publiek waren gericht had hij het soort luisterdichtheid waarvoor presentatoren van praatprogramma’s een moord zouden doen. Finn Coolidge was echt ontzettend populair. Ze mocht blij zijn dat ze hem had.

‘We zijn niet op stap geweest,’ zei ze rustig tegen Glenda. ‘Maar je weet dat Finn heel vroeg opstaat en hij maakt me bijna altijd wakker.’

‘Het moet heerlijk zijn om naast zo iemand wakker te worden,’ zei Glenda dromerig. ‘Ik heb alleen Johnny. En dat is toch anders.’

‘Wil je dat rapport dat David McRedmond ons vorige week heeft gestuurd even voor me opzoeken?’ vroeg Cate. ‘En ik zou wel een kopje koffie willen hebben, Glenda.’

‘Komt in orde.’ Glenda liep het kantoor uit en trok een gezicht. Haar baas had er vanmorgen echt de pee in, dus ze kon maar beter uit haar buurt blijven.

Cates telefoon ging en ze pakte de hoorn op.

‘Hoi, met mij.’

‘Hallo, Nessa.’ Cate trok een gezicht tegen de telefoon. Ze had helemaal geen zin om met haar oudere zus te praten. Ze was dertig en maar vier jaar jonger dan Nessa, maar af en toe gaf Nessa haar het gevoel dat ze nog steeds een kind was. Cate wist eigenlijk niet hoe Nessa dat klaarspeelde, als je ervan uitging dat ze maar een parttime receptioniste was en een bijna fulltime ideale huisvrouw, terwijl Cate zelf een carrière had en niet zomaar een baan.

‘Ik belde over vanavond.’

‘Wat is daarmee?’ vroeg Cate.

‘Je was het toch niet vergeten, hè? Mam en pa komen vanavond op bezoek. En jij en Finn zouden ook komen.’

‘Nee, dat was ik niet vergeten.’ Hoewel ik wou dat ik daar onderuit kon, dacht Cate. Ze kon zich niets akeligers voorstellen dan de hele avond in Nessa’s keurige, zogenaamd gezellige huis te moeten zitten.

‘Het leek me gewoon leuk als jullie vroeg konden komen,’ zei Nessa tegen haar. ‘Zodat we er allemaal zijn als mam en pa arriveren.’

‘Nessa, het zijn onze ouders,’ zei Cate geïrriteerd. ‘We hoeven echt geen indruk op hen te maken, hoor.’

‘Ik probeer ook geen indruk op hen te maken,’ zei Nessa. ‘Ik wil ze gewoon het gevoel geven dat ze welkom zijn.’

‘Waarom?’ vroeg Cate. ‘Dat weten ze allang.’

‘Je bent echt hopeloos als het om familie gaat, Catey. Het is gewoon een vriendelijk gebaar, anders niet.’

‘Mij best,’ zei Cate. ‘We zullen er zijn. Moet ik nog iets meebrengen?’

‘Nee,’ zei Nessa. ‘Ik heb gisteren een cake gebakken. Met chocoladeglazuur. Eerst wilde ik citroen doen, maar volgens mij houdt mam toch meer van chocola.’

Hoe slaagt ze er toch in om altijd zo zelfingenomen over te komen, vroeg Cate zich af. Zo netjes, zo bedaard en zo verdomd zeker van alles. Ik zit naar ons marketingbudget te kijken en me af te vragen waar ik voor het eind van het kwartaal nog eens honderdduizend euro van-

daan moet halen en het belangrijkste wat zij aan haar hoofd heeft, is of ze chocolade- of citroenglazuur zal gebruiken.

Cate fronste. Ze was niet jaloers op het leven dat haar zusje leidde, ook al leek ze nooit onder druk te staan. Adam nam alle zorgen voor zijn rekening, waardoor Nessa zich kon concentreren op haar mooie huis, haar schattige kind en de vraag of ze citroen- of chocoladeglazuur zou gebruiken. Nessa hield zich bezig met het huishouden en Adam nam de rest voor zijn rekening, een toestand waar ze allebei kennelijk tevreden mee waren. Cate wist zeker dat zij er knettergek van zou worden. Maar ze moest wel toegeven dat Nessa zich ook geen zorgen hoefde te maken over haar relatie. Ze kookte, ze poetste en babbelde over verschillende soorten glazuur en daar was ze gelukkig mee. Nijdig schoof ze de muis over haar bureau.

‘Je raadt nooit wat er vanmorgen is gebeurd,’ zei haar zus opgewekt.

‘Wat dan?’ Cate had geen zin om te raden.

‘Adam is weer met de auto tegen iets opgeknald.’

Hè gelukkig, dacht Cate, in dat opzicht waren de Rileys in ieder geval geen volmaakt gezinnetje. ‘Alweer?’

‘Hij reed achteruit de oprit af, zo tegen een andere auto aan.’ Ze giechelde.

‘Wat heb je gedaan?’

‘O, ik heb alles al geregeld. Adam moest snel weg, hij had een vergadering in Loughlinstown. Hij heeft de Ka meegenomen.’

‘De Ka! Op de een of andere manier kan ik me Adam niet in een Ka voorstellen.’

‘Hij past er ook eigenlijk niet in,’ beaamde Nessa. ‘Maar hij had geen keus. Ik heb Jill in de Alfa naar school gebracht en de garage gebeld om een afspraak te maken, maar Bree was er nog niet. Ik bel straks nog wel een keer.’

‘Ze is ’s morgens nooit op haar sterkst,’ zei Cate.

‘Nee, dat geloof ik ook niet,’ zei Nessa. ‘O, tussen twee haakjes, ik heb vanmorgen je horoscoop gelezen. Die zag er schitterend uit, Cate. Het schijnt dat Mars in de baan komt van Saturnus of zo en dat is heel goed voor Rammen. Er stond in dat je fantastische nieuwe kansen zou krijgen.’

‘Echt waar?’ zei Cate sceptisch.

‘Echt waar,’ zei Nessa. ‘Dus ik dacht dat je maar beter voorbereid

kon zijn, voor het geval zich zo'n schitterende nieuwe kans voordoet. Ik weet dat zulke dynamische mensen als jij die niet graag voorbij laten gaan.'

'Het is allemaal onzin,' zei Cate.

'Helemaal niet,' protesteerde Nessa. 'De mijne klopte van de week ook precies. Er zouden allerlei kleine dingen misgaan en dat is precies wat er is gebeurd. En hoe zit het dan met vorige maand? Er stond in dat ik een meevaller zou hebben en dat klopte ook. Vijfhonderd euro in de staatsloterij. Dus zeg nou niet dat het onzin is.'

Dat verhaal over het winnende staatslot hing Cate inmiddels de keel uit. 'Maar niet iedereen die in juli is geboren heeft vijfhonderd euro gewonnen,' zei ze.

'Maar ik wel,' zei Nessa triomfantelijk. 'En dat is het enige dat telt. Hoor eens, Cate, ik moet ophangen, ik kan niet de hele dag blijven kletsen... er komt net een stoot nieuwe patiënten aan. Tot ziens dan maar.'

'Tot ziens,' zei Cate, hoewel Nessa de verbinding had verbroken. Altemachtig, dacht Cate kribbig terwijl ze haar e-mails doorkeek, je zou gewoon denken dat Nessa degene was met de veeleisende baan. Het was Nessa die Cate had gebeld en niet andersom en toch had Nessa net gedaan alsof zij haar van haar werk hield. Ze kreeg zin om te schreeuwen.

Glenda klopte op de deur en zette een kopje koffie op Cates bureau.

'Vergeet niet dat je om elf uur een afspraak hebt met Jack Mullen,' zei Glenda. 'En Barbara Donovan wil je vandaag ook even spreken. En om twaalf uur komen die mensen van PhotoSnap hier om over de brochure te praten.'

'Dat is prima, Glenda.' Cate nam een slokje koffie. Het smaakte vies en ze duwde het kopje opzij.

'En Finn heeft ook gebeld,' voegde Glenda eraantoe. 'Maar ik zei dat je in gesprek was.'

'Heeft Finn gebeld?' Daar keek Cate van op. Hij belde haar vrijwel nooit op het werk. 'Heeft hij een boodschap achtergelaten?'

'Nee,' zei Glenda. 'Hij zei dat hij na de lunch wel terug zou bellen. Het was niet belangrijk. En hij zit de hele morgen in een bespreking.'

'Prima,' zei Cate opnieuw. Finn en ik, dacht ze. Mediaster en zakenvrouw. Partners. Misschien doet zich wel een geweldige nieuwe kans

voor ons samen voor en krijgt Nessa met haar stomme voorspellingen toch gelijk. Ze nam nog een voorzichtig slokje koffie en trok haar neus op. Het was echt te goor om op te drinken. Ze gooide de rest in de pot van de plant die naast haar bureau op de grond stond. Die zag er toch een beetje vermoeid uit. Misschien hielp de cafeïne daartegen.

3

Boogschutter, 23 november – 21 december

Vriendelijk, enthousiast en optimistisch.
Filosofen die van een pleziertje houden.

Bree Driscoll hees zich in haar kleren, pakte haar rugzak en denderde binnen vijf minuten de trap in haar flatgebouw af. Haar haar was nog steeds nat van de dertig seconden die ze onder de douche had gestaan en het plakte aan haar hoofd toen ze haar zwarte helm opzette. Ze had haar leren handschoenen nog niet eens aan toen ze haar gloednieuwe Yamaha startte en over de Morehampton Road naar Crosbie's garage stoomde.

Het was precies kwart over tien toen ze de werkplaats in rende, haar kaart greep en die in de prikklok duwde.

'Ik dacht dat jij vandaag van tien tot acht zou werken,' zei Rick Cahill.

'Niet zeiken, Rick.' Ze holde langs hem heen en liep de trap op naar de garderobe, waar ze een met olievlekken bedekte overall aanschoot.

'Hé, Bree, Christy zoekt je.' Mick Hempenstall gooide haar een smerige lap toe. 'Die heeft hij onder de motorkap van die Romeo uit '99 gevonden. O, en hij zei ook dat je om tien uur had moeten beginnen.'

'Dat weet ik wel.' Bree maakte de drukknopjes van haar overall dicht. 'Ik ben te laat. Ik blijf vanavond wel langer.'

'O ja?' Christy, de servicemanager, kwam net de kamer in lopen en Bree kreunde binnensmonds. 'Dat is heel lief van je, Bree, maar ik heb liever dat je op tijd bent.'

‘Het spijt me, Christy.’ Bree wist dat het geen zin had om met hem in discussie te gaan. ‘Echt waar. Ik heb me verslapen.’

‘Dat had ik al begrepen,’ zei Christy. ‘Hebben ze je weleens verteld dat je twee keer zo hard moet werken als je mannenwerk doet?’

‘Niet als ik drie keer zo goed ben,’ weerlegde Bree.

Rick begon snuivend te lachen en Christy keek hem boos aan.

‘Schiet maar op,’ zei Christy. ‘De zilveren Alfa op de vierde brug. Een grote beurt.’

‘Ja, hoor,’ zei Bree. ‘Het spijt me echt.’

Ze holde de trap af en haalde de werkkaart voor de Alfa op. Daarna drukte ze op de knop om de brug op de juiste hoogte te zetten. Ze ging onder de auto staan en slaakte een zucht van opluchting.

Voortaan zou ze een briefje op haar kussen leggen om haar eraan te herinneren dat ze de wekker moest zetten. Dat vergat ze vaak, omdat ze altijd het idee had gehad dat ze vanzelf wakker zou worden als het licht werd. Maar dat was wel riskant als je pas om drie uur ’s nachts thuis was gekomen en meer bier had gedronken dan goed voor je was.

Het was maar goed dat ze echt twee keer zo goed was als de meeste andere monteurs in de garage, dacht ze, terwijl ze haar plastic handschoenen aantrok. Anders zou Christy haar vast ontslaan.

Ze droeg altijd handschoenen als ze werkte, want dat was de enige manier om te voorkomen dat je handen en nagels vol olie en smeer kwamen te zitten. En hoewel er werd gezegd dat je op die manier voorkwam dat je kanker kreeg van olieafvalproducten werden ze maar door de helft van de mannen gedragen.

Echte mannen hebben geen handschoenen nodig, had Rick op haar eerste dag gezegd en ze had lachend geantwoord dat ze toch geen echte man was, dus dat maakte niets uit. Maar priegelwerk kon je beter met je blote handen doen, had hij volgehouden, want met zo’n laag plastic werd je gevoel minder. De volgende maand had ze Rick een pakje condooms voor zijn verjaardag gegeven. De hele garage had het grapje doorgehad, behalve Rick.

‘Hé, Bree!’ Dave wenkte haar. Ze liep naar hem toe. ‘Je zus heeft gebeld.’

‘Welke?’ vroeg Bree.

‘De aardige,’ zei Dave.

Bree grinnikte. Ze begreep meteen welke zus hij bedoelde. De kerels

in de garage vonden Nessa aardig en Cate een stuk chagrijn. Ze kenden Nessa allemaal omdat ze regelmatig langskwam om Adams Alfa te laten repareren en omdat ze vaak even binnenwipte als ze op bezoek ging bij haar vriendin Paula. Cate, die ook in een Alfa reed, kwam veel minder vaak langs en als ze haar auto bracht, gaf ze gewoon haar sleutels af bij de receptie en vroeg of ze haar wilden bellen als de wagen klaar was.

‘Heeft Nessa gezegd wat er aan de hand was?’ Bree hield Christy in de gaten die met de beheerder van het magazijn stond te praten.

‘De gewone reden, maar het was niet dringend zei ze.’

‘De gewone reden?’ Bree en Dave keken elkaar even aan. ‘Vertel me nou niet dat hij hem weer total loss heeft gereden.’

‘Zo’n vent zou nooit in zo’n duur model mogen rijden,’ zei Dave vol afkeer. ‘Dat is echt een auto voor jou, Bree.’

‘Ik ben blij met mijn motor,’ zei ze. ‘Ik ben nog veel te jong voor een auto.’

Christy’s gesprek met de magazijnbeheerder was afgelopen en hij stond op het punt de werkvloer op te lopen. ‘Ik bel haar straks wel,’ zei Bree en liep haastig terug om verder te gaan met de grote beurt.

Nadat ze de verschillende leidingen had gecontroleerd, begon ze de wielmoeren los te maken met de hydraulische moersleutel. Het was een eenvoudig klusje dat ze iedere dag moest doen, maar ze vond het nog steeds opwindend. Vanaf de dag dat ze op tv had gezien hoe het team van McLaren tijdens een grand prix-race de banden had verwisseld, had ze besloten dat zij dat ook wilde. En hoewel ze nooit een baantje had kunnen krijgen bij een Formule I-team, had ze tijdens de vier jaar praktijkopleiding die ze had moeten volgen om een gediplomeerd monteur te worden van iedere minuut genoten.

‘Waarom was je te laat?’ Dave keek toe hoe ze een wiel van de auto tilde.

‘Het is gisteravond nogal laat geworden,’ zei Bree. ‘Ik lag pas om een uur of vier in bed. Bij nader inzien niet zo verstandig.’

‘Is je nieuwe vriendje zo veeleisend?’ vroeg Dave.

‘Was dat maar waar.’ Bree grinnikte. ‘Misschien sla ik nog wel een keer een aardige vent aan de haak!’

‘Ik kan het nog zo vaak vragen, maar je blijft maar nee zeggen,’ zei Dave klagend.

‘Ik heb geen zin om mijn leven met een andere sleutelaar te delen.’

Hun wederzijdse plagerijtjes waren de normale gang van zaken. ‘Dan zouden de ventilatieriemen door de slaapkamer slingeren.’

‘Ik dacht eigenlijk meer aan jarretelgordels,’ zei Dave en ze trok een gezicht tegen hem.

Toen ze de wielen en de remschijven had gecontroleerd, trok ze haar handschoenen uit en liep naar de telefoon.

‘Met de praktijk van dokter Hogan.’ Nessa nam de telefoon altijd aan met een zangerig toontje dat heel anders klonk dan haar normale stem.

‘Hallo, hallo,’ zei Bree. ‘Ik heb overal etterende zweren op mijn lijf en ik geloof dat mijn been er net afgevallen is.’

‘Waar zat je vanmorgen?’ wilde Nessa weten. ‘Je hebt mij altijd verteld dat je al om acht uur begint.’

‘Ik ben er ook meestal om acht uur,’ zei Bree. ‘Maar vanmorgen hoefde ik pas om tien uur te beginnen.’

‘Maar ik belde om tien over tien en niemand wist waar je uithing.’

‘Ik was nog onderweg,’ zei Bree.

‘Maar als je er om tien uur had moeten zijn, dan is het niet verstandig als je om tien over tien nog onderweg bent, hè?’ zei Nessa. ‘Dat zal je werkgever ook vast niet leuk vinden. Misschien word je...’

‘Hou op, Nessa,’ viel Bree haar in de rede. ‘Waarom heb je gebeld?’

‘Er zijn twee dingen,’ zei haar oudere zus. ‘Ten eerste wilde ik je nog even aan vanavond herinneren. Ik wil graag dat je hier om een uur of halfacht bent.’

‘Dat gaat niet,’ zei Bree. ‘Ik moet tot acht uur werken en ik zal nog wel iets langer moeten blijven omdat ik vanmorgen te laat was.’

‘Dat bedoelde ik nou,’ zei Nessa. ‘Als jij ervoor zou zorgen dat je op tijd begon, zou je ook niet langer hoeven te blijven en dan zou je je ook aan je andere verplichtingen kunnen houden.’

‘Nessa, het zijn mam en pa maar.’

‘Maar daarom kun je hier wel op tijd zijn,’ zei Nessa.

‘Ik kom zodra ik klaar ben,’ beloofde Bree.

‘Ik had erop gerekend dat je mee zou eten,’ zei Nessa.

Bree zuchtte. Het was een verleidelijk idee, want ze had al wekenlang geen fatsoenlijke maaltijd meer gehad.

‘Ik zorg dat ik er om negen uur ben,’ zei Bree.

‘Je zit toch verdomme niet in het buitenland,’ snauwde Nessa. ‘Negen uur is veel te laat.’

‘Ik probeer zo gauw mogelijk te komen,’ zei Bree.

‘Oké.’ Nessa leek maar gedeeltelijk tevredengesteld. ‘En dan wou ik ook nog even weten wanneer je tijd hebt om naar Adams auto te kijken.’

‘Heeft hij het weer voor elkaar?’ zei Bree.

‘Ja, maar dit keer is het een peulenschilletje,’ zei Nessa. ‘Alleen het rechterachterlicht.’

‘We hebben het ontzettend druk op dit moment.’ Bree keek om zich heen. Alle bruggen waren bezet en er stonden nog een stuk of tien auto’s te wachten. Meestal werkten ze per dag zo’n twaalf tot vijftien grote beurten af en nog een stuk of wat andere klusjes. De reparatie aan Adams auto kon een paar minuten duren of een paar uur, afhankelijk van de schade.

‘Volgens mij is er niet veel aan de hand,’ zei Nessa. ‘Maar ik wil wel dat je er even naar kijkt. In ieder geval moet het kapje van het rechterachterlicht worden vervangen.’

‘Dat zal ik vanavond wel meebrengen,’ zei Bree. ‘En dan zal ik ook even kijken hoe lang de reparatie zal duren.’

‘Fijn. O, en luister, ik heb Cate ook al verteld wat er voor haar stond omdat die van mij zo goed klopte, maar volgens je horoscoop heb je deze week niets anders dan geluk,’ zei Nessa.

‘Ik vind het jammer om je teleur te stellen,’ zei Bree, ‘maar tot dusver heb ik deze week alleen maar op m’n duvel gehad.’

‘Als je gewoon op tijd zou zijn, zou dat niet gebeuren,’ zei Nessa tegen haar. ‘Maar misschien is het toch een goed idee om een kraslot te kopen of zo.’

‘Jij bent mijn oudste zus,’ zei Bree. ‘Je bent zelfs negen jaar ouder dan ik, maar af en toe gedraag je je als een puber. Je gelooft toch niet echt in dat gelul over die sterren?’

‘Bij mij klopt het altijd,’ zei Nessa. ‘En je weet best dat vorige maand...’

‘Ja, ja,’ viel Bree haar in de rede. ‘Je klapper in de staatsloterij.’

‘Precies,’ zei Nessa. ‘Dus ik zou er toch maar op letten als ik jou was en het niet wegwiiven.’

‘Goed, hoor,’ zei Bree. ‘Nu ga ik maar weer aan het werk, voordat ik echt op straat word gezet.’

Ze hing op, pakte een kop koffie en liep met het piepschuim beker-tje in haar hand terug naar de Alfa.

De slang van de olietank hing naast de persluchtsleutel aan de muur.

Ze trok hem mee naar de auto en begon de olie bij te vullen. Ze gaapte opnieuw en wenste dat de koffie zou gaan werken. Ze was nog steeds ontzettend slaperig.

‘O, fuck!’

Haar uitroep galmde door de werkplaats en de andere monteurs keken op om te zien wat er aan de hand was. Ze begonnen te lachen toen ze de zwarte, kleverige plas zagen die zich rond haar laarzen had gevormd. Ze was vergeten de stop weer in de olietank te doen. Haar laarzen waren volkomen geruïneerd.

‘Goed gedaan, Driscoll!’ Rick stak zijn hand op.

‘Slim hoor, Bree,’ zei Dave.

‘Hou alsjeblieft op,’ zei ze dringend. ‘Als Christy dit ziet, slaat hij op tilt. En ik kan me echt niet veroorloven om nu mijn baan kwijt te raken,’ ging ze zenuwachtig door. ‘Niet nu ik net die lening voor mijn nieuwe motor heb afgesloten.’

Ze keek vol walging naar de plas olie die langzaam groter werd en glimlachte wrang bij de gedachte aan wat Nessa net had gezegd. Ze trok een paar papieren handdoekjes uit de automaat en depte haar kleren af, zonder dat het veel verschil maakte. Nessa zou ongetwijfeld zeggen dat ze de inhoud van een horoscoop niet letterlijk moest nemen. Maar het enige waar zij nu aan kon denken was dat nieuwe laarzen haar verdomme een vermogen zouden kosten!

4

De maan in het teken van de Kreeft

Heel intuïtief, emotioneel, hartelijk.

Het was echt verbazend dat ze zo goed met elkaar konden opschieten, dacht Nessa terwijl ze naar haar vader en haar man keek die met elkaar in de woonkamer zaten te kletsen. Zeker als je naging dat ze zo verschillend waren. Louis was een door-en-door conservatieve man, die

vond dat je je bescheiden op moest stellen en dat je een appeltje voor de dorst moest hebben. Adam hing graag de grote meneer uit en vond het leuk om meteen de nieuwste hebbedingetjes aan te schaffen. Louis keek naar Gaelic football, Adam hield van rugby. Louis was goed met zijn handen, Adam was goed met zijn hoofd. Maar ze hadden allebei behoefte aan mensen op wie ze konden steunen. Miriam had al veertig jaar voor Louis gezorgd op een manier dat hij niet eens in de gaten had dat er voor hem gezorgd werd. En Nessa zorgde ook voor Adam. Hij werkte ontzettend hard en ze hoopte van harte dat zijn huis voor hem een oase van rust was.

Nessa wist dat er mensen waren die haar hopeloos ouderwets zouden vinden. Maar dat kon haar niets schelen. Vrouwen die zeiden dat ze alles wilden – zoals Cate bijvoorbeeld – snapten het gewoon niet. Je kon niet alles hebben, je moest keuzes maken in het leven. Die vrouwen zouden eigenlijk eens moeten beslissen waar ze echt gelukkig mee zouden zijn. Maar de meesten van hen konden dat niet.

‘Jill en ik komen van de zomer bij jullie logeren.’ Nessa die had staan luisteren naar Adam en Louis die over het betegelen van badkamers zaten te praten (ze piekerde er niet over om Adam de kans te geven zelf de badkamer te betegelen, ze zouden gewoon een beroepstegelzetter in de arm nemen, zoals altijd), keek haar moeder aan en glimlachte.

‘Prima,’ zei Miriam. ‘We hebben ruimte genoeg.’

Het huis dat ze na hun pensioen hadden gekocht was een bungalow met drie slaapkamers in Salthill. Miriam was opgegroeid in Salthill en ze had er altijd naar verlangd om terug te gaan.

‘Vorig jaar was het hartstikke leuk bij jullie,’ zei Jill die aan Miriams voeten zat. ‘Jullie huis is veel mooier dan het onze, oma.’

‘Hartelijk bedankt, Jill.’ Adam had haar opmerking gehoord. ‘Dat is de laatste keer dat ik mijn goeie geld heb verspild aan al die Lara Croft-spullen voor je slaapkamer.’

‘Pap!’ jammerde Jill en Nessa grinnikte.

‘Let maar niet op je vader,’ zei ze tegen Jill. ‘Hij is vandaag niet in zijn beste humeur.’

‘Vanwege de auto.’

‘Wat is er met de auto aan de hand?’ vroeg Louis terwijl Adam Jill en Nessa op een boze blik trakteerde. Hij vertelde Louis in het kort wat er was gebeurd. Hij had er een hekel aan om toe te geven dat hij als

chauffeur te wensen overliet. Tegenover zijn vrienden kon hij daar wel eens een grapje over maken, maar met Louis was dat niet het geval.

Toen er werd aangebeld slaakte Nessa een zucht van opluchting. De komst van een van haar zussen zou het gesprek wel op een ander onderwerp brengen. Ze liep naar de deur en kwam terug met Cate en haar vriend Finn in haar kielzog.

Het is niet eerlijk, dacht Nessa toen haar zus haar beide ouders een kus gaf. We hebben dezelfde genen. We hebben dezelfde bouw. Hoe slaagt zij er dan in vredesnaam in om er zo uit te zien, terwijl ik me zo moet uitsloven om er alleen maar netjes uit te zien? En hoe krijgt ze het voor elkaar om nog steeds maat zesendertig te hebben, terwijl ik mijn uiterste best moet doen om in maat veertig te passen? Cate leek zelfs nog dunner dan anders, peinsde Nessa. Zeker in dat slank afledende zwarte linnen jurkje en met haar donkere haar uit haar gezicht. Ze wist niet zeker of haar zus er zo wel op haar voordeligst uitzag. Het leek alsof ze bij het eerste het beste zuchtje wind omvergeblazen zou worden. Alleen zou ze zich nooit omver laten blazen, want iedereen wist dat Cate taai was en heel zakelijk. Op een dag zou ze iemand zijn. Alleen was ze natuurlijk allang iemand, maar waarschijnlijk vond ze dat zelf nog niet genoeg. En, dacht Nessa verder terwijl ze haar zus met een vriendelijke glimlach welkom heette, misschien was het ook wel heel moeilijk om van jezelf te denken dat je echt een fantastische persoonlijkheid bent als je constant met zo'n vent als Finn op stap bent.

'Hallo, Nessa.' Cate ging elegant naast haar moeder op de bank zitten terwijl Finn een glas wijn accepteerde. 'Sorry dat we een beetje laat zijn. Hoe gaat het met jou?'

'Prima, dank je wel.'

Nessa keek naar Finn. Zijn knappe uiterlijk bracht haar altijd even van haar stuk. Ze viel niet op Finn, omdat hij gewoon veel te aantrekkelijk was, en bovendien hield ze veel te veel van Adam om aandacht voor andere mannen te hebben. Maar Finn had wel iets hypnotiserends.

'Hoe gaat het met de zakenwereld?' vroeg ze aan hem.

Finn glimlachte. 'Wie zal het zeggen?'

'Jij,' zei Nessa. 'Ik dacht tenminste dat Finn-So-Cool van dat populaire ochtendprogramma op de radio het reilen en zeilen in dit land op zijn duimpje kende.'

‘O, alsjeblieft.’ Hij zuchtte. ‘Ik haat die bijnaam. En ik weet niet meer dan een ander. Maar dat doet er ook niet toe, aangezien ik toch van baan verander.’ Hij keek triomfantelijk om zich heen.

‘Van baan verander?’ Miriam keek eerst naar hem en toen naar Cate. Haar dochter glimlachte flauw.

‘Ja,’ zei ze tegen Miriam. ‘Finn heeft zich laten overhalen om zijn saaie ochtendprogramma over de economie en de zakenwereld in te ruilen voor de zware concurrentie binnen de wereld van de praatprogramma’s die ’s avonds worden uitgezonden. Op tv, niet op de radio.’

‘Echt waar?’ Miriam keek hem verrukt aan. ‘Een praatprogramma? Dat is geweldig nieuws, Finn.’

‘Ja, hè?’ zei Cate. Ze was zelf nog niet helemaal over de schok heen. Finn had haar niet verteld dat hij een aanbod had gehad om een tv-programma te gaan presenteren, hij had er met geen woord over gesproken. Tot hij haar vandaag opbelde om te zeggen dat alles in kannen en kruiken was. Ze had met een hol gevoel van jaloezie en angst geluisterd naar zijn opgewonden stem die haar vertelde hoe fantastisch het allemaal was gegaan. Finn zou een tv-ster worden en nog beroemder dan hij al was. En zij was helemaal niets.

‘Wanneer begin je, Finn?’ vroeg Nessa. ‘Zit je al in het zomerschema of kom je pas in de herfst op het scherm?’

‘In de herfst... dat is veel beter,’ verzekerde Finn haar. ‘Ik zit op de vrijdagavond en ik heb al uitgebreid gesproken over hoe het eruit zal gaan zien.’

‘Gefeliciteerd.’ Adam hief zijn wijnglas op.

‘Het is geweldig nieuws, Finn,’ zei Miriam. ‘Ik ben nu al een halve beroemdheid in Salthill omdat er mensen zijn die weten dat je de vriend van mijn dochter bent. En als jullie in de roddelbladen komen, word ik helemaal beroemd!’

‘We komen niet in de roddelbladen,’ zei Cate.

‘Finn waarschijnlijk wel,’ zei Nessa tegen haar. ‘Je moet reëel zijn, Catey. Hij is de meest fotogenieke man van Ierland.’

Finn lachte. Adam keek een beetje minachtend. Louis grinnikte.

‘Ik ga even naar het eten kijken,’ zei Nessa. ‘Ik heb een stoofschotel van rundvlees in bier gemaakt, omdat Bree zei dat ze vrij laat zou zijn.’

‘Waarom?’ vroeg Cate.

‘Omdat ze vanmorgen te laat was, moet ze vanavond langer door-

werken,' zei Nessa afkeurend. 'Die meid moet echt een schop onder haar kont hebben. Ik snap niet hoe ze kan denken dat ze op die manier haar baan houdt.'

'Misschien omdat ze goed is,' suggereerde Finn.

Een halfuur later begon Nessa zich echt ernstige zorgen te maken over haar eten toen er werd aangebeld.

'Het spijt me ontzettend,' zei Bree toen ze de kamer binnenstootte. 'Ik weet dat ik te laat ben. Ik had aan Christy gevraagd of ik toch iets eerder weg mocht, ook al was ik vanmorgen te laat, en hij had al ja gezegd. Maar net toen ik weg wou gaan, kwam een of ander oud wijf binnen om haar auto na te laten kijken. En zelfs op een motor was het verkeer in de stad niet om door te komen...'

'Het is al goed, hoor,' zei Miriam. 'We hebben gewoon op je gewacht.'

'Daar had ik eigenlijk ook wel op gerekend.' Bree keek Adam aan. 'Ik heb het kapje voor je achterlicht bij me, Adam. Ik zal het er straks op zetten.'

Bree heeft ook dezelfde genen als ik, peinsde Nessa terwijl ze naar haar jongste zus keek, maar hoewel ze dezelfde kleur haar heeft als Cate en ik ziet ze er op de een of andere manier altijd uit alsof ze net uit bed komt, terwijl Cate je altijd het gevoel geeft dat ze net van de kapper komt en ik... Ze raakte even haar eigen achterhoofd aan. Misschien moet ik maar eens iets anders met mijn haar doen... iets moderners. Alleen is het net alsof ik nooit tijd heb om naar de kapper te gaan. Terwijl ik zeker weet dat de meisjes allebei denken dat ik genoeg tijd heb om precies te doen waar ik zin in heb.

Bree wurmde zich op de bank tussen Cate en Miriam, terwijl Finn achter hen stond.

'Nieuwe installatie?' vroeg ze met een knikje naar de Bang & Olufsen cd-speler.

'Zeker weten,' zei Jill. 'Die heeft pap echt een vermogen gekost en mam was helemaal over haar toeren.'

Nessa keek Jill wanhopig aan, terwijl Adam in de lach schoot. 'Dat is het verhaal in een notendop,' zei hij tegen iedereen. 'Het is echt een fantastische installatie. En Nessa was over haar toeren omdat ze het niet prettig vindt dat de cd-speler aan de muur hangt.'

Bree knikte. 'Daar hing vroeger toch een schilderij?'

'Ja,' zei Nessa. 'Dat vond ik veel mooier.'

‘Och, dat weet ik niet,’ zei Cate. ‘Die cd-speler bevat me ook wel. Hij is mooi strak van lijn.’

‘Ik hou van gezelligheid,’ zei Nessa.

‘Maak het dan maar gezellig door het eten op tafel te zetten,’ zei Adam. ‘Ik heb honger als een paard. Ik heb vanmiddag om twee uur een tosti gegeten, maar daarna heb ik niets meer gehad, aangezien je me verbood om de koelkast leeg te roven toen ik thuiskwam.’ Hij lachte tegen de rest van de familie. ‘Omdat ik anders mijn eetlust zou bederven. Nou vraag ik je! Een hongerige man bederft zijn eetlust echt niet door twee uur voordat hij aan tafel gaat nog gauw een hapje tussendoor te nemen.’

‘Ach, hou je mond toch, Adam,’ zei Nessa vergevingsgezind. ‘Ga maar mee, dan kun je jezelf nuttig maken door een paar flessen open te trekken.’

Het was meer dan een jaar geleden dat de hele familie bij elkaar was geweest. Nessa moest toegeven dat haar ouders er fantastisch uitzagen. De verhuizing naar Galway had hen kennelijk goed gedaan. Behalve het uitstapje van dit weekend naar Dublin hadden Miriam en Louis het afgelopen jaar nog veel meer uitstapjes in Ierland gemaakt en Louis had de familie verteld dat ze van plan waren om in oktober een maand naar de Verenigde Staten te gaan.

‘Jullie genieten echt van het leven, hè?’ Finn keek het oudere echtpaar vol bewondering aan. ‘Jullie zijn een wandelende advertentie voor een actieve oude dag.’ Hij krabde nadenkend over zijn wang. ‘Misschien moet ik daar maar eens een programma aan wijden. Dat het leven van mensen boven de zestig niet alleen maar een aaneenschakeling is van incontinentie en achter de geraniums zitten.’

‘Finn!’ Cate was diep verontwaardigd. ‘Hoe kun je dat nou zeggen!’

‘Zo denken de meeste mensen erover,’ zei Finn.

Louis lachte toegeeflijk. ‘Kom maar op met dat programma, Finn. Wij komen wel langs. Tegen een schamele vergoeding, uiteraard.’

‘Welk programma?’ vroeg Bree en keek Finn vol bewondering aan toen hij haar het nieuws verteld had. ‘O mijn god,’ gilte ze bijna. ‘Je zult allerlei beroemdheden ontmoeten. Nodig je ook een keer een van de Formule I-coureurs uit? Dat moet je echt doen, Finn. En dan kan ik na afloop kennis met hem maken! Schumacher zou wel mooi zijn.’

Finn lachte en zei dat hij zijn best zou doen, maar dat het idee van

een programma over zestigplussers hem veel meer aansprak. Hij wilde bij iedereen aanslaan, zei hij tegen Bree. Niet alleen bij leeghoofdige twintigers zoals zij.

Hij is zo gelukkig, dacht Cate terwijl ze naar hem keek. Hij is dolblij met zijn nieuwe baan en het zelfvertrouwen is van zijn gezicht af te scheppen. Hij ziet er verdomme zelfs nog aantrekkelijker uit dan anders. En dat betekende nog meer stomme fanmail van domme vrouwen die beter zouden moeten weten.

Ze beet op haar lip. Ze wenste dat ze een beter gevoel had over Finns nieuwe baan, maar dat was gewoon niet zo. Het enige waar ze aan kon denken was dat hij steeds succesvoller en populairder werd, terwijl zij nog steeds deed wat ze de afgelopen drie jaar had gedaan, namelijk proberen om de spullen van haar sportfirma beter te laten lijken dan wat de concurrentie op de toch al overvolle markt smeedt. Iets wat momenteel voor geen meter lukte. Ze huiverde en streek een niet-bestaand haartje uit haar gezicht.

Ze gingen aan tafel en iedereen bediende zich gretig van de stoofschotel. Finn, die nog steeds enthousiast was over het idee voor zijn programma, vroeg aan Miriam en Louis wat hen ertoe had gebracht om terug te gaan naar Galway, nadat ze hun hele leven als volwassenen in Dublin hadden gewoond.

Louis haalde zijn schouders op. 'Volgens mij willen alle mensen terug naar hun geboortegrond als ze wat ouder worden. Toen de kans zich voordeed, hebben we die met twee handen aangegrepen.'

'Ik was nooit weggegaan als mijn meisjes geen zekerheid hadden gehad,' zei Miriam. 'Maar dat is wel zo. Tot op zekere hoogte.' Ze wierp een kille blik op Cate en Finn.

'Ik heb alle zekerheid die ik me kan wensen,' zei Cate haastig.

'Nou ja, je hebt in ieder geval een goede baan,' gaf haar moeder toe. 'En natuurlijk heeft Nessa wel zekerheid en ze is zo gelukkig als wat, hè, lieverd? En ik weet dat Bree nooit tot rust zal komen, dus het had geen zin om daarop te wachten.'

'Misschien wel,' zei Bree. 'Je weet maar nooit.'

'Bree, je werkt nu al een jaar bij dezelfde garage. Vind je ook niet dat het tijd wordt om eens ergens anders te gaan kijken?' Cate wierp een sceptische blik op haar jongere zus.

'Ik vind het daar nog steeds leuk,' zei Bree. 'Maar wie zal het zeggen?'

Het gesprek begon haar de keel uit te hangen. Iedere keer als haar moeder op bezoek kwam, was het van hetzelfde laken een pak. Miriam was net als Nessa, iemand die behoefte had aan zekerheid. Maar Bree was... tja, ze leek eigenlijk op niemand van de familie, want ze vond het een vreselijk idee om ergens aan vast te zitten. Iedere keer als Nessa begon over haar huis, of over een nieuwe aanbouw die op stapel stond, of over de tuin die gedaan moest worden, liepen de koude rillingen haar over het lijf en dan wilde ze het liefst opstaan om er als een haas vandoor te gaan. En Cate was op haar eigen manier al net zo vervelend, dacht Bree. Cate mocht dan denken dat zij geen bezadigd type was omdat ze met Finn samenwoonde in plaats van met hem getrouwd te zijn, maar Cate zat vastgeroest in haar carrière en het leventje dat ze leidde. Cate was pas gelukkig als ze een of andere stomme deadline moest halen en zich uitsloofde om zoveel mogelijk werk in zo min mogelijk tijd te verzetten, terwijl ze ondertussen haar uiterste best deed om er zo koel en verzorgd uit te zien, dat het leek alsof ze net voor een modereportage had geposeerd. Bree zag de zin van zo'n soort leven absoluut niet in. Zij zat het liefst aan oude motoren te sleutelen terwijl ze ondertussen nadacht over de volgende plek waar ze naartoe wilde gaan. Dit jaar hadden ze tot nog toe alleen maar belabberd weer gehad, dus ze had het gevoel dat het wel ergens in de zon moest zijn. Haar nieuwe motor, een Yamaha YZF-R6, was gestroomlijnd, modern en sportief, maar het was pas echt leuk als je er in lekker weer op kon rijden.

‘Is er misschien nog een beetje over?’ vroeg ze terwijl ze Nessa smekend aankeek. ‘Ik val echt om van de honger.’

‘Tuurlijk.’ Nessa liep naar de keuken en kwam terug met de pan. Ze schepte een nieuwe portie op Brees bord. ‘Hoe komt het dat je zo'n honger hebt?’

‘Ik heb het vandaag druk gehad. Geen tijd om te eten. Hoewel dat eigenlijk niet zo erg is, want ik ben de laatste paar maanden bijna drieëneenhalve kilo aangekomen. Dat komt waarschijnlijk door het ontbijt dat ze meestal 's morgens in de garage laten aanrukken. Daar kan ik geen nee tegen zeggen.’

‘Waar bestaat dat precies uit?’ vroeg Finn.

‘Brood met worstjes, spek, eieren en bonen,’ antwoordde Bree. ‘Je kunt er ook nog bloedworst of witte worst bij krijgen, maar dat is goor.’

‘De hele combinatie is goor.’ Cate keek haar met grote ogen aan. ‘Je

zou met iets gezonders moeten ontbijten, Bree. Waarom neem je geen mueslireep of zo?’

‘Omdat ik ’s morgens altijd honger heb,’ antwoordde haar zus meteen. ‘En muesli is het smerigste voer dat ze je kunnen voorzetten. Maar goed, die paar pondjes raak ik wel kwijt als ik weer naar de fitness ga. Daar heb ik geen tijd meer voor gehad, omdat ik mijn oude motor moest opknappen voordat ik hem kan verkopen. En neem me niet kwalijk, Cate, maar jij zou ook weleens wat spek op je botten mogen krijgen. Toen ik binnenkwam dacht ik heel even dat er een schim op de bank zat.’

Nessa kon haar lachen nog net inhouden toen Cate haar zus verontwaardigd aankeek.

‘Mijn gewicht is precies goed voor mijn lengte,’ zei ze ijzig tegen Bree.

‘Maar ben je ook gelukkig?’ wilde Bree weten. ‘Laten we nou maar eerlijk zijn, Catey, niemand in onze familie is van nature een slanke den. Kijk maar naar Nessa. Die is niet dun, maar wel heel aantrekkelijk. Jij bent wel dun maar jij ziet er constant lijdend uit.’

‘Niet waar!’

‘Wel waar.’

‘Meisjes, meisjes!’ Miriams stem klonk waarschuwend. ‘Geen gekibbel aan tafel.’

Bree grinnikte, maar ze hield haar mond. Als haar moeder op die toon sprak, luisterden haar dochters onmiddellijk. Nessa kan ook zo klinken als ze tegen Jill praat, dacht Bree. Kennelijk krijg je dat automatisch als je moeder wordt.

‘Vertel ons eens iets meer over je nieuwe baan, Finn,’ zei Adam om over iets anders te beginnen. ‘Zul je veel inspraak krijgen?’

‘Ja, een heleboel,’ zei Finn enthousiast. Hij begon meteen zijn plannen voor het programma op een rijtje te zetten terwijl de anderen luisterden naar de zachte zangerige stem die hij zo vaak met veel succes gebruikte als hij iemand interviewde. Een paar maanden geleden was overwogen om hem het laatste programma van de dag te geven, maar dan had hij moeten concurreren met de beste dj’s op de andere zenders. Finn had dat risico best aangedurfd, maar de omroep niet. En nu zou alles nog veel mooier worden, want hij rekende er vast op dat hij een grote tv-ster zou worden. En Finn wilde niets liever, zelfs als het niet lang zou duren. Hij wilde gewoon dat iedereen de naam Finn

Coolidge zou kennen en dat iedereen zou weten wie hij was. Hij kon niet wachten tot het programma van start ging.

Nessa ruimde de borden af en kwam terug met de cake die ze eerder had gebakken en met een kan vol koffie. Finn en Cate bedankten allebei voor de cake.

‘Ik moet nu ook op mijn gewicht letten,’ zei Finn. ‘Je weet toch dat er altijd gezegd wordt dat je op tv tien kilo dikker lijkt. Ik wil een beetje rustig aan doen.’

‘Het is maar een plakje chocoladecake,’ zei Nessa.

‘Propvol calorieën,’ zei Cate. ‘Ik hoef ook niet, dank je wel.’

‘Mij best,’ zei Nessa. ‘Maar Bree heeft wel gelijk. Je gaat steeds meer op een bonenstaak lijken.’

‘Doe me een lol,’ zei Cate.

‘Je ziet er prima uit, hoor.’ Finn sloeg zijn arm om haar heen en trok haar tegen zich aan.

Cate was verrast dat ze daar zo van opkikkerde. Misschien was ze tegenwoordig wel een beetje paranoïde als het om Finn ging.

‘Ik wil iets uitproberen,’ kondigde Nessa plotseling aan.

‘Wat dan?’ De vraag ontsnapte Jill, die eigenlijk allang in bed had moeten liggen en zich stil had gehouden om geen aandacht te trekken.

‘Jullie weten toch wel dat jullie me altijd voor alles en nog wat uitmaken als ik over horoscopen en zo begin?’

De familie kreunde als één man.

‘Dat bedoel ik maar,’ zei Nessa. ‘Vandaar dat ik vond dat ik de proef op de som moest nemen. Vanmorgen heb ik de horoscoop van iedereen hier doorgelezen. Met name die van Adam klopte als een bus... er stond in dat hij op onverwachte problemen zou stuiten en dat was ook zo.’ Ze grinnikte toen Adam haar geërgerd aankeek. ‘En in die van mij stond dat ik een rommelige week tegemoet ging waarin niemand zich aan afspraken zou houden en nog meer dingen die zijn uitgekomen.’

‘Het was niet mijn schuld dat je met het eten op me moest wachten, als je dat soms bedoelt,’ zei Bree.

‘Dat heb ik ook helemaal niet gezegd. Maar er zijn deze week allerlei kleine dingen misgegaan,’ zei Nessa tegen haar.

‘Wat wilde je nou precies uitproberen?’ vroeg Finn ongeduldig.

‘Ik heb vandaag acht krasloten bij de supermarkt gekocht,’ zei Nessa. ‘Volgens alle voorspellingen die ik heb gelezen is het vandaag mams ge-

luksdag. Dus als er een prijs op één van de loten zit, zou zij dat lot moeten uitzoeken.'

'Nessa, dat is geen experiment, dat is gewoon kolder,' zei Cate vernietigend.

'Mag ik het geld houden als ik iets win?' vroeg Miriam. 'Of ga je een of andere smoes verzinnen om het weer van me los te kloppen?'

'Natuurlijk mag je het houden,' zei Nessa.

'Dan vind ik het een uitstekend experiment,' zei Miriam vastbesloten.

'Dus we mogen allemaal het geld houden dat op de loten is gevallen?' Finn keek Nessa vragend aan.

'Natuurlijk,' zei ze. 'Al heb jij dat helemaal niet nodig, Finn. Jij bent toch binnen de kortste keren rijk en beroemd.'

'Goed, dan doe ik mee.'

Nessa liep naar de keuken om de krasloten te halen. 'Mam mag het eerst een lot kiezen,' zei ze. 'En dan zullen we wel zien of ze echt geluk heeft vandaag.'

Ze kozen allemaal een lot uit en begonnen te krassen.

'Ik heb niets,' zei Cate. 'Je zei vanmorgen toch tegen me dat ik fantastische nieuwe kansen zou krijgen?'

'Dit is geen kans,' zei Nessa. 'Maar dat nieuwe programma van Finn wel.'

'Precies.' Finn blies het schraapsel van zijn lot. 'En dat is maar goed ook, want met gokken verdien ik niets.'

'Ik ook niet,' zei Louis.

'Mam?'

Miriam zat zorgvuldig haar lot schoon te krabben met een munt van twee euro. 'Wacht even,' zei ze tegen hen. 'Ik heb al twee hokjes met honderd euro.'

'Echt waar?' Ondanks alles ging Cate verzitten om te kunnen zien wat Miriam deed.

'Vijf euro,' zei Miriam vol afkeer toen ze het op één na laatste hokje had schoongekrast.

'Nou wordt het echt spannend.' Bree giechelde. 'Als ze nog een keer honderd euro heeft, doen wij de afwas, Nessa.'

'O mijn god!' Miriam zat ongelovig naar het lot te kijken. 'Nog eens honderd euro.'

‘Je houdt ons voor de gek!’ Adam keek haar verbijsterd aan.

‘Nee, echt niet,’ zei Miriam. ‘Ik had het voor de grap willen zeggen, omdat ik dacht dat het een tientje was, maar het is echt honderd euro. Ik heb echt een prijs.’

‘En jullie hoeven de afwas niet te doen.’ Nessa klonk zo zelfingenomen dat Bree zin had om haar een mep te geven. ‘Maar jullie mogen alles in de afwasmachine zetten.’

‘Dat is ongelooflijk,’ zei Louis. ‘Wist je dat van tevoren, Nessa? Was het een of andere truc?’

‘Helemaal niet,’ zei Nessa. ‘Als je een paar krasloten tegelijk koopt, heb je altijd kans dat je iets wint. Ik had wel het idee dat iemand vijf euro zou winnen of zo. Maar ik was ervan overtuigd dat het geluk echt met mam was deze week.’

‘Ik vind eigenlijk dat jij recht hebt op dat geld,’ zei Miriam.

‘Nee,’ zei Nessa. ‘Jij hebt me geloofwaardig gemaakt. Dat is nog veel meer waard.’

‘Kloppen horoscopen dan altijd?’ vroeg Jill. ‘Kunnen ze echt de toekomst voorspellen?’

Nessa schudde haar hoofd. ‘Niet altijd,’ zei ze tegen haar. ‘Maar ze kunnen je wel helpen om op alles voorbereid te zijn.’

‘Wat een gelul,’ zei Cate.

‘Dat kan best,’ zei Nessa. ‘Maar toch is het een prettig gevoel als ze aan jouw kant staan.’

5

De maan in het teken van de Ram

Ad rem, impulsief en af en toe egoïstisch.

Miriam stuurde Nessa een boeket bloemen met een kaartje om haar te bedanken voor het eten, de gezellige bijeenkomst en vooral voor het kraslot. Het boeket werd maandagochtend vroeg bezorgd, alweer zo'n